

Oudejaarsoverpeinzing

Als we eens terugdenken aan de momenten samen met andere postzegelverzamelaars, ons hun gezichten weer voor de geest halen en vervolgens denken aan de vrienden die we verkregen door dezelfde hobby te delen, zullen bij velen beelden als een caleidoscoop aan het oog voorbijgaan. Zo dacht ik

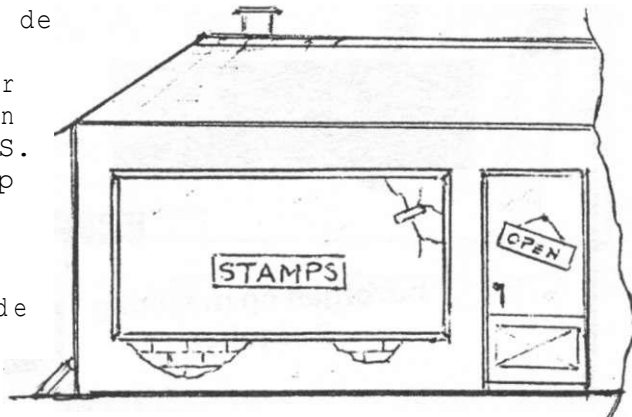
onlangs aan de tijden zo'n

35 a 40 jaar geleden toen ik in de V.S.

woonde en op mijn vrije zaterdag in de stad met verschillende postzegelhandelaren

een praatje ging maken.

Van de meesten kan ik mij hun gezicht nog goed herinneren, al zou ik de naam van een aantal op dit ogenblik niet meer weten.

Perpetuum mobile

Bij één kwam ik er bijna nooit aan toe zijn postzegels te bekijken. Deze handelaar was namelijk bezig een huis te laten bouwen in een voorstad van Chicago en was hierover zó enthousiast, dat ik wekelijks de vorderingen moest aanhoren die de afgelopen zeven dagen waren gemaakt.

Een andere handelaar was een dame met een Hongaarse naam; zij en haar man waren geïmmigreerd uit Hongarije. Toen zij hoorde

dat ik nog maar kort in Amerika woonde, werd ik een volgende zondag bij haar en haar man op de koffie uitgenodigd. Haar man zou me dan het 'perpetuum mobile' laten zien, waaraan hij werkte en dat bijna gereed was. Daar ik met mijn bescheiden technische kennis wel wist dat een dergelijk mechanisme nu eenmaal niet kon bestaan, belde ik die zondag met grote nieuwsgierigheid aan.

Na de kennismaking met haar man troonde deze mij mee naar de kelder, die onder het hele huis door liep. Wat ik toen zag, bleef lange tijd op mijn netvlies gegrift en ik zal dat beeld niet spoedig vergeten. Een gigantische stelling van ijzeren buizen, strippen, gewichten, wielen en tandheugels, kettingen, miniatuurkranen en stalen koorden. De goede man zei: "Kijk, ik heb het bijna voor elkaar, alleen hier nog een tandwiel van de juiste afmeting met daar een hefboompje." Even later gaf hij een fikse draai aan een wiel en gaf hij het gewicht een stootje. Het hele geval begon te bewegen en kwam als het ware tot leven. Na korte tijd stond het mechanisme weer stil en was er geen stukje meer dat nog bewoog. De schrik sloeg me om het hart en tersluiks keek ik naar onze vriend. Kon hij niet gevaarlijk worden? Gelukkig bleek dat mee te vallen, niets aan de hand! Zijn uitvinding was immers nog niet gereed! Toen we weer naar boven gingen om met zijn vrouw de koffie met cake te nuttigen, voelde ik me opgelucht. Al die tijd in de kelder durfde ik niet te zeggen dat wat hij wilde bereiken onmogelijk was. Zelfs ging mijn lafheid zó ver dat ik hem zei zeer

onder de indruk te zijn (dit was wel een beetje waar) en hem veel succes wenste. Hij moest me beloven mij te bellen wanneer zijn perpetuum mobile functioneerde.

Charlie

Verder was er nog Charlie, een postzegelhandelaar die het nooit had moeten worden. Charlie was geen zakenman en regelmatig moest hij verhuizen naar een kleinere, goedkopere en meer afgelegen winkelruimte. Hij was afkomstig uit Duluth (Minnesota) en moest destijds zeer welgesteld zijn geweest, iets waarvan bij voorbeeld zijn manieren getuigden. Hij werd mijn goede vriend.

Urenlang kon ik naar hem luisteren als hij het over postzegels had. Over zijn ontmoetingen met Robson Lowe en andere grote bekenden in de postzegelwereld. Vaak drong ik bij hem aan zijn filatelistische kennis op te tekenen, want ik geloof dat ik aanvoelde dat hij niet meer zo lang zou leven.

Het in uw verzameling geïnvesteerde kapitaal kan door bijv. lekkage, brand of diefstal verloren gaan. Dan is er geld, soms veel geld nodig om een nieuwe collectie op te bouwen.

A VAN DE HOEF

VERZEKERINGSWINKEL

Postbus 309, 6500 AH Nijmegen
Telefoon (080) 226585-233465
van Oldenbarneveltstraat 23,
6512 AS Nijmegen

Charlie begon er steeds slechter uit te zien, klaagde over dorst en een droge mond. Op een zaterdag dat ik wat postzegels bij hem wilde afhalen, was zijn winkeltje wegens sterfgeval gesloten.

De burenen vertelden mij dat hij die week was overleden. Ik heb Charlie erg gemist. Hij was een oud, eenzaam en tragisch figuur. Hij kookte zijn potje op een roestig eenpits gasstel en leefde temidden van zegeltjes, wachtend op klanten die niet kwamen.

Postzegelquiz

Een belangrijke handelaar destijds was Henry Kuhlman. Hij had een grote voorraad, die uit betere zegels bestond. De zaak was gelegen in het hartje van Downtown Chicago. De toonbank in die zaak was wel zo'n 15 meter lang (straks meer daarover). Van Henry vernam ik dat er een Nederlandse postzegelclub in de V.S. bestond en dat de leden van de afdeling Chicago één maal per maand 's avonds in zijn zaak een samenkomst hadden. Hier leerde ik vele verzamelaars van Nederland en koloniën kennen.

Het oudste lid en leidinggevende figuur was Adriaan Lindeman, huisschilder van beroep. Adriaan wist erg veel van Nederlandse postzegels en won steevast de maandelijkse 'postzegelquiz'. Toen hij een keer verloor, was hij ontroostbaar en ik geloof dat hij dat nooit teboven is gekomen. Frank Julsen en Larry Rehm zaten in het reclamebedrijf. Door toeval heb ik deze beiden nog enige jaren geleden in Arizona ontmoet. Frank Julsen heeft veel bekendheid gekregen door zijn uitgebreide kennis van de zegels van Nederland en koloniën. Eén van zijn publicaties wordt nog vermeld in de Speciale Catalogus.

Boek

Oh ja, nu even terug naar Henry Kuhlman. Henry, van Duitse afkomst, had een zeer bewogen leven achter de rug. Hij had lange tijd in Brazilië en andere Zuidamerikaanse landen doorgebracht, en de verhalen die hij me vertelde over zijn avonturen aldaar, deden me vaak blozen (vergeet niet, ik was toen veel jonger dan thans). Henry was een zeer ruimdenkend mens. De ruimte van de zaak stelde hij ter beschikking voor de samenkomsten van de Nederlandse postzegelclub zonder oogmerk om zegels aan de man te brengen. Zijn grootste vreugden lagen in het vertellen van sterke verhalen, het verkopen van grappen en - niet te vergeten - het nuttigen van een stevige borrel.

In grapjasserij was hij een ware meester. Ik herinner me dat hij eens ergens op zijn lange toonbank een boek had geplaatst, dat de opvallende tekst droeg van "Sexgeheimen" (of iets van die aard). Je kon er een wedenschap op afsluiten dat onschuldige klan-

Bloemenmagazijn en Plantenkas

bv bloemisterij

AALBERS

hatertseweg 275
telefoon 55 02 75 • nijmegen

ten die zo'n 5 meter verder aan de toonbank stonden, geleidelijk en zo onopvallend mogelijk naar het plekje toeschuifelden waar het afwachtend

lag. Als een klant het boek quasi-ongeïnteresseerd opensloeg, vond er

in het boek een elektrische ontlading plaats en kreeg de klant de schok van zijn leven. Henry kon dan hartelijk lachen met zijn ronde gezicht en kleine pretoogjes. Aangezien hij toen reeds op leeftijd was, vermoed ik dat onze vriend niet meer op deze aarde vertoeft. Mocht er in de hemel een speciaal plekje zijn gereserveerd voor ons, filatelisten, dan is er kans later weer eens Henry te ontmoeten. Ik zie hem daar nu al zitten, zijn metgezellen onderhoudend met dwaze vertelsels. Zou de lezer later Henry eens begroeten, dan raad ik hern of haar aan op zijn hoede te zijn voor onverwachte grappen.

Epiloog

Zeer waarschijnlijk zal men hier terecht opmerken dat bovenstaande hem weinig postzegelkennis bijbrengt, maar ik zou tevreden zijn als het aantoonde dat onze hobby meer geeft dan aangenaam tijdverdrijf. De menselijke contacten met de filatelie verbonden kunnen vaak een blijvend dividend geven, een aspect dat even belangrijk is (of nog belangrijker) dan het verzamelen van de postzegels zelf.

J. BLOKLAND